

➤ Min fremste oppgave som statsråd er å bidra til en så høy ressursutnyttelse som mulig

● Vi kan velge å redusere tildelingene og ikke åpne nytt areal i nord. Også dette vil være svært lite målrettet: En eventuell effekt på aktivitetsnivået er svært usikker og vil ikke «slå inn» før om ti til femten år. Og selv ikke spåkoner på torget vet noe om hvordan norsk virkelighet ser ut da. Videre vil vi aktivt takke nei til de mulighetene en hel landsdel nå ser konturene av, og vi vil la Russland alene bestemme tempoet og løsningene for olje og gass i nord.

● Et høyt norsk skattenivå offshore (marginalskattesats på 78 prosent) veies opp av forutsigbarhet og stabilitet for en svært langsiktig, kapital og teknologiintensiv næring. Etter mitt skjønn er dette en av norsk sokkels største konkurransefortrinn. Hvordan ville dette bildet sett ut om vi nå skulle innført en ordning som i praksis ville betydd at oljeselskapene, etter at de har tatt kostnadene knyttet til leting og utvikling av et område, fikk brev fra staten om at prosjektet måtte utsettes fordi arbeidsledigheten i Norge er for lav?

Dette er ikke det samme som at jeg ikke er bekymret for kostnadsutviklingen i Norge generelt og i oljesektoren spesielt. Tvert imot er det uhyre viktig å bidra til at det ikke bygges bobler i næringen, eller at kvaliteten på det som blir gjort forringes. Det vil redusere konkurransekraften og ressursutnyttelsen. Også i fremtiden må Norge ha et variert og robust næringsliv over hele landet. Olje og gass vil, og skal være, en viktig del av dette, men den hverken skal eller kan være alt vi holder på med. Vi må derfor fortsette med en langsiktig forvaltning av ressursene med tanke på å utvikle hele landet. Det krever forutsigbarhet, ikke vilkårlighet. Det finnes imidlertid mange måter å adressere utfordringen på, et ansvar myndighetene deler med næringen. La meg derfor peke på tre viktige elementer som jeg tror kan bidra til felles mål om god kostnadsutvikling og konkurransekraft både for Norge og oljenæringen.

1. Resten av Europa er i motsatt situasjon av den vi har i Norge. Mye kompetent arbeidskraft er allerede kommet til Norge, men det er plass til flere. Et mer aktivt rekrutteringsarbeid internasjonalt, spesielt i Sør-Europa, er etter mitt skjønn viktig.

2. Boring av brønner utgjør en stor del av kostnadene. Kostnadene er betydelig høyere i Norge enn sammenlignbare sokler som Storbritannia. Riggutvalget, ledet av Eivind Reiten, vil i nær fremtid presentere en analyse og eventuelle tiltak for å redusere disse kostnadene.

3. Endelig har både arbeidsgivere og arbeidstagere et felles ansvar for å holde kostnadsutviklingen på et bærekraftig nivå. Gjennom forsvarlig lønnsutvikling og felles løft for kontinuerlig omstilling og innovasjon, sikres både konkurransekraft og velferd for fremtiden.

skal lykkes ute, legger jeg til grunn at denne delen av næringen skal vokse og utvikle seg med støtte fra det norske samfunnet.

● Min fremste oppgave som statsråd er å bidra til en så høy ressursutnyttelse som mulig. For hvert prosentpoeng vi øker utvinningsgraden på sokkelen skaper vi verdier for mange hundre milliarder kroner. Investeringene må gjøres nå: De må gjøres mens plattformer, rør og kompetanse er på plass. En svært stor andel av aktiviteten på sokkelen er knyttet til slike prosjekter. Ekofisk er et godt eksempel. Der investeres nå 65 milliarder for 40 nye år med produksjon. Vi utvikler også en rekke mindre funn ved å knytte dem opp mot eksisterende infrastruktur.

Dersom vi utsetter slike utbygginger, vil ressurser gå tapt, og det norske samfunnet går glipp av enorme verdier. Moralsk og etisk vil dette være umulig å forsvare. Et land som aktivt skusler bort ressursene sine fordi man er urolig for lønnsveksten, er heldigvis et ukjent fenomen. En koordinering der de mest lønnsomme prosjektene kommer først, vil virke slik fordi mer marginale prosjekter ikke skal gjennomføres.

● Olje- og gassnæringen har lange tidslinjer. Å ta tak i de nye, selvstendige utbyggingene som selskapene arbeider med i dag med tanke på å utsette dem, er lite målrettet om målet er redusert press i økonomien på kort sikt. Investeringene i slike utbygginger utgjør også en svært liten del av totalinvesteringene i de nærmeste årene.

Hatefulle ytringer. Hvis vi ønsker å forhindre vold, er det feil strategi å fjerne ytringer vi ikke liker fra det offentlige rom.

Der ordene slutter

Debatt

Knut Lindh
forfatter

Hatefulle ytringer kan ikke møtes med ord alene, mener likestillings- og diskrimineringsombud Sunniva Ørstavik. I Aftenposten etterlyser hun tiltak fra myndighetene for å stanse «hatkriminalitet» og «ytringer som kan føre til vold».

Ørstavik tar det for gitt at det blir mindre hat og vold dersom vi straffer hatske og diskriminerende utsagn. Med andre ord: Ytringsfrihet avler vold – derfor må ytringsfriheten begrenses.

Bør lese Flemming Rose

Jeg anbefaler Ørstavik å lese Flemming Roses bok *Taushetens tyranni*, som byr på en tankevekkende drøfting av ytringsfrihetens stadig dårligere kår i Europa. I både Tyskland, Østerrike og Frankrike kan man bli straffet for å hevde at holocaust ikke fant sted, et forbud som Tyskland nå prøver å få innført i hele EU. I Finland ble en politiker nylig dømt for å ha hevdet at Muhammed hadde sex med sin unge kone, Aisha, da hun var ni år, og i Sverige ble tre menn for noen år siden dømt for å ha spredd flyveblader med nedsettende påstander om homofile.

Også i Norge rammes en rekke krenkende uttalelser av straffeloven. Det er forbudt å forhåne en fremmed stats flagg, riksvåpen eller deres representasjon i Norge, og det er ikke lov å fremsette diskriminerende og hatefulle ytringer om hudfarge, religion og seksualitet. Men påtalemyndigheten her i lan-

det reiser heldigvis sjelden straffesak mot folk som bryter disse unntakene fra ytringsfriheten.

Etter mange ufysiske uttalelser om romfolket de siste ukene ber nå Sunniva Ørstavik «Jens Stoltenberg og norske myndigheter» om å gå til aksjon for å stanse «ytringer som kan føre til vold».

Likestillings- og diskrimineringsombudet tar altså utgangspunkt i at åpne debatter, der også hatefulle og ufysiske ytringer får slippe til, skaper vold. Men hvilken empiri støtter hun seg til? Jeg kjenner ingen eksempler på at volden forsvinner dersom vi nekter ekstremistene å ytre seg. Men det finnes mange eksempler på at det lukkede rom kan bli en trykkoker for forkvaklede sjeler. Vi behøver ikke å gå lenger enn til Anders Behring Breivik, som gjentatte ganger har hevdet at en vesentlig årsak til terrorhandlingene var at han ikke slapp til i mediene.

Feil strategi

Flemming Rose forteller i sin bok om et møte med den franske forfatteren Marek Halter, som ble født i den jødiske ghettoaen i Warszawa og som var tre år da nazistene invaderte Polen i 1939. Familien Halter greide å flykte fra ghettoaen og havnet til slutt i Moskva. I løpet av kort tid lærte den unge Marek å kjenne to totalitære regimer, som begge foraktet ytringsfriheten. I samtalen med Rose sa Halter: «Volden begynner når ordene tar slutt. Når du ikke lenger kan uttrykke ditt sinne og følelsen av å bli krenket i ord, er det bare vold igjen.»

Med andre ord: Hvis vi ønsker å forhindre vold, er det feil strategi å fjerne ytringer vi ikke liker fra det offentlige rom. For volden starter der ordene slutter.

Jeg endrer ikke syn før i mitt neste liv

I Aftenposten 31. juli beklager Harald Garmannslund at han ikke får statsstøtte til et dokumentasjonssenter for mediumskap og reinkarnasjon. Han antyder at det finnes troverdig vitenskapelig dokumentasjon på slike svært usannsynlige fenomener. Det gjør det selsagt ikke.

Hvis Kunnskapsdepartementet

hadde støttet Garmannslunds søknad, ville det vært en skandale.

Jeg håper departementet forholder seg like urokkelig som meg i denne saken. Jeg endrer neppe syn før i mitt neste liv.

Simen Sandelien
skeptiker

LES I MORGEN

«Hva tenker du på når du hører ord som sigøynere og romfolk?» spurte jeg klassekameratene mine. Svarene var ikke oppløftende.

Les Celestynas (17) debattinnlegg på Si ;D